

Het ligt in den geest des tijds om reeds op jeugdigen leeftijd daaromtrent een beslissing te nemen.

Wanneer een kleine jongen op een stoof gaat staan en gebaren maakt, terwijl hij zooiets als een voordracht houdt, dan zijn magen en vrienden het er al spoedig over eens, dat de jongen maar predikant moet worden.

Slechts bij uitzondering zal zoo'n voorspelling uitkomen.

Als regel moet men niet op te vroegen leeftijd de keuze van een beroep vaststellen.

Het jonge meisje op de schoolbanken doet het best, als zij haar school geregeld afloopt. Zoo het eenigszins mogelijk is, moet zij alle klassen eener Middelbare school voor meisjes of van een M. U. L. O.-school volgen, en, wanneer zij goed kan leeren haar proef op de som maken en het eindexamen H. B. S. of het M. U. L. O.-examen afleggen.

Kan zij dat diploma niet halen, welnu, wat zij geleerd heeft, blijft toch haar eigendom, zij het dan zonder einddiploma.

Als hulp op den levensweg is dit brevet echter niet te onderschatten.

Tot het einde toe het onderwijs te volgen, dat de ouders eenmaal het geschiktst hebben geacht, geeft een samenhangend geheel aan het jonge leven. Dan kan de leerling ook weten, of ze vermogens heeft voldoende voor een wetenschappelijke opleiding en in welke richting ze de studie kan voortzetten; b.v. de laagste klassen gymnasium of een of meer vakken Middelbaar Onderwijs.

Zij, die zich voor Lager- of Bewaarschoolonderwijs willen bekwamen, moeten reeds voor het eind van den cursus der gevolgde school overgaan naar een inrichting, die voor een L. O.-acte of Bewaarschoolonderwijs-acte opleidt.

En wanneer de keuze moeilijk wordt door de velerlei wenschen, die een meisjeshart kan koesteren, raadpleeg uwe ouders of — want er zijn er, die ze reeds vroeg moeten missen — uwe onderwijzeressen, met wie ernstig en vriendschappelijk kan overlegd worden.

Geheel belangeloos staan uwe ouders aan uw zijde. Uw belang en uw geluk is het hunne. „Eert uwen vader en uwe moeder, *opdat het u welga!*”

Laat dan uw beroep nederig en eenvoudig werk zijn, of een meer verheven arbeidskring zij uw deel — ge zijt op den goeden weg en die gaat altijd in de richting van Gods leiding met ons.

Onlangs las ik in „Timotheüs” zulke treffende woorden van A. L. v. H.

Mag ik ze voor u overschrijven?

„Het is God, die bepaalt, wat we zijn zullen in de wereld. Of we groot zullen worden of klein zullen blijven, of onze arbeid zich over een breed of een beperkt gebied zal uitstrekken — het wordt niet door de menschen bepaald; God is rechter, die 't beslist.

„Wij hebben ons af te vragen, over welke gaven God ons de beschikking gaf. Wij moeten ons onzer gaven bewust worden. Wij moeten weten, wat wij kunnen.

„Wij moeten de grenzen van ons vermogen kennen, maar tot aan die grenzen dit vermogen opvoeren. En dit al met de erkenning, dat God ons gaf en wij er mee te arbeiden hebben tot Zijn eer. Zoo blijven we bewaard voor zelfoverschatting, en, wat niet minder

„erg is, ook voor zelfonderschatting. Wij hebben trouw „te wezen op de plaats, waar God ons stelde.”

AJA.

Vragen of mededeelingen voor deze rukriek in te zenden aan den Redacteur P. Keuning te Nijverdal. Op de enveloppe schrijven men: Voor Aja.

ELK ZIJN PLAATS.

Een bloeme onder 't loover stond
En wijd haar geur in 't ronde zond,
De bijen zoemden heen en weer
En haalden honig elken keer.
En in het temper-licht, zoo zacht,
Stondt gij in wondre kleurenpracht.

Toch was ons bloempje niet voldaan,
Verscholen in de schauw te staan,
Want tusschen struik en stammen door
Zag zij de weid' in zonnegloor,
En bonte bloemen al te maal,
Blij schitterend in kleurenpraal,
De vlinders met hun vleugels bont
En kindren dartelend in 't rond.
De wandlaars bleven stille staan
Om 't al bewondrend ga te slaan.
Zij stond in 't duister maar alleen
Met brom'ge bijen om zich heen.

Zacht sprak een heel wijs spinnelijn:
„Wil toch niet ontevreden zijn.
Hij, Die ons schiep, weet toch gewis
Wel, waar 't voor ieder 't beste is.
De kindren stoeiend langs den kant,
Die trappen meen'ge bloem in 't zand.
De vlinders fladd'ren af en aan,
Maar laten 't werk voor anderen staan.
Uw grauwe bij zingt geen mooi lied,
Maar wat zij werkt bemerkt gij niet.
Uw honig gaart ze trouw bij een,
En straks, als geur en kleur verdween,
Geniet men in den wintertijd
Nog van uw honig door haar vlijt.
Stondt gij in heeten zonneshijn,
Uw bloei zou gauw ten einde zijn!”
Maar 't bloemeke gaf geen gehoor
En klaagd' en zucht' ondankbaar door.

Op eens een knaap door 't loover kwam,
Die van haar plaats de bloeme nam,
Vol vreugde keek hij op haar neer
En plantte z'in zijn tuintje weer.
Bevredigd was nu 't ongeduld
En haar verlangen plots vervuld.
Wijd keek ze rond in blijden schijn,
Maar welkt' en stierf van dorst en pijn.

Jac. de L.

Truitje is pas 'n week of drie in haar nieuwen dienst. Maar zooveel heeft haar schraal verstandje al wel begrepen, dat het hier een boel beter is dan in de vorige.

Niet dat 't hier rejaler is van eten en drinken, o hee, nee. En harder werken moet ze ook, want ze gaat nou voor heele dagen en 't is hier druk, met drie kleine kinderen. Maar de menschen hier zijn anders.

„Je ben zestien jaar”, heeft Truitje's tante, bij wie ze woont, gezegd. „Je ben nou een groote meid, je moet meer gaan verdienen. Ik ken je niet altijd in huis houën en je de halve kost geve. Je mot zien, dat je ergens komt voor den heelen dag.”

Dus is tante op een advertentie afgegaan en heeft een dienst voor Truitje gevonden bij juffrouw Boeren. De vorige was sjieker, dat was bij een „Mevrouw”, die anderhalve meid hiel, een keukenmeid en dan nog Truitje. Maar tante dacht toch, dat het hier zoo slecht niet was, en als Trui zoo altijd met de juffrouw zelf op-en-neer ging, kon ze nog meer leeren en afkijken.

— Terwijl Truitje zoo bezig is in de kleine keuken bedenkt zij, dat zij de juffrouw een vriendelijk mensch vindt. Als ze iets verkeerd doet — en dat gebeurt wel eens, want Truitje is nog lang geen volmaakte dienstbode — dan gaat de juffrouw gelukkig niet dadelijk zoo uitvaren en snauwen..... Ze vraagt altijd: „Truitje, wil je dit doen.” — „Truitje, zou je dat even willen halen.” — Niks uit de hoogte is ze, zooals haar eerste mevrouw. Die was gewoon niet te genaken, zoo'n ijsselijk trotsch mensch. Je was blij als ze der hielen gelicht had. Als ze 's middags, mooi angekleed, de deur uitging, dan keken Truitje en Cor, de keukenmeid, haar na en zeiden tegen mekaar: „Kijk, daar gaat medam. Mensch, ga midden op de straat loopen, dan hê je de ruimte.” Want 't was net 'n schip met volle zeilen.

Maar die Cor, waar zij, Truitje, „onderstond”, dat was me anders 'n gebakkie. Mevrouw had zelf geen puf in 't huishouden, liet alles aan de keukenmeid over. Nou, ze had is moeten weten wat die allemaal achter d'r rug dee.

En menheer, die kon je zoo effen stijf vloeken als je 'm een strootje in den weg lei. Hier mijnheer niet, die vloekt nooit. Je ziet 'm niet veel, maar als je 'm ziet is ie niet als de juffrouw, altijd vriendelijk. Hij komt 's avonds pas thuis en 's morgens moet hij alweer vroeg op z'n kantoor wezen. Maar zóó vroeg toch niet of er wordt altijd eerst met allemaal uit den Bijbel gelezen.

Zou je hier nooit is wat krijgje — denkt Truitje verder. Is 'n ouwe bloes, of kliekies, voor thuis. Dat kreeg ze bij der vorige menschen wel. Van Cor dan altijd, niet van Mevrouw. Cor was wel scheutig voor der, dat most ze zeggen. Dat kon ze ook makkelijk, want ze gapte 't toch. Maar ze gaf der Truitje altijd rejaal van mee. Zeker, dat ze der mond zou houën. En tante der blij mee, als ze der mee thuis kwam. Die vroeg ook niet, waar 't

vandaan kwam. Och, och, wat gapte die Cor. En handig: nooit kwam het uit. En pertaal! Ze dee altijd net of 't de leveranciers waren, die hadden willen bedotten en dat zij dan voor der Mevrouw was opgekome. — Maar ze wou 't geen stelen noemen. Als je de lui de boel weg nam, dat was niks. Stelen was alleen als je geld stal.

— Zoo peinst Truitje, en onderwijl lokt naast haar op de keukentafel de witte suiker in 't papieren builtje.

Er liggen nog andere zakjes, wel vier of vijf, van verschillende grootte. De kruidenier heeft ze daar net gebracht en Truitje heeft ze aangenomen, want de juffrouw moest Broer helpen. Ze is nieuwsgiering wat er in zit, maar kijken durft ze niet, want ze begrijpt, dat ze de zakjes niet weer zoo netjes kan dichtkrijgen. Dus heeft zij ze betast: bruine boonen of koffie, nee koffie niet, dan zou je 't ruiken; havervlokken, die groote zak, die zoo licht is, — hê, lekker — dat is voor vanmiddag. En suiker, bruine en witte, van allebei 'n half pond. Kijk, er is een klein scheurtje in 't zakje witte, een paar korrels zijn er doorgeglijpt.

Als ze 't builtje in der zak stak en zei, dat de kruidenier alleen de bruine had gebracht. — Van avond thuis suiker in de koffie, een zoet kopje extra voor haar. Een vriendelijk gezicht van tante. Een prijsje van tante haar jongens.....

En Truitje weifelt. Ze is nog onbedreven in 't kwaad, niet gewend alleen te handelen. Als Cor nu achter haar stond en zei „toe meid, heb dan toch durf in je lichaam!” — dan dee ze 't. Maar nou..... De juffrouw is zoo'n best mensch en ze snijdt voor haar altijd zulke lekkere dikke boterhammen, veel dikker dan voor der eigen. Zou ze..... zou ze niet..... Hê, kwam de juffrouw maar gauw terug, zoodat de verleiding week.

Maar de juffrouw komt niet en de verzoeker begint weer. Dat ééne halve pond zal 't 'm toch niet doen. Gunst, als ze dat rekt bij wat Cor in der zak stak. En de sigaren, bij twintig tegelijk, die ze der vrijer in z'n handen speelde — De jongens thuis zullen nijdassen, dat ze nooit weer wat mee brengt... En haar schort schuift op zij en 't builtje verdwijnt er onder.....

En juist als Truitje bezweken is, nê even te laat, komt de juffrouw weer in 't keukentje. „Zoo kind”, zegt ze, „ben je klaar met omwasschen, nou dan gauw de aardappels. Kijk, die groote moet je weer doorsnijen. Zijn daar de boodschappen van den kruidenier, best, dan doen we die meteen in de potjes.”

Daar staat Truitje, erg onhandig, haar roef onder haar schort. Haar twee handen zijn er boven en houden zoo ongemerkt het zakje tegen. Maar het moet vallen, als zij de aardappels aan vat. Hoe zal zij 't weg moffelen, zij kan niet bij haar zak, die zit onder haar rok. Wat moet ik doen, denkt ze angstig, wat zou Cor gedaan hebben, 't leek altijd zoo makkelijk te gaan en nou weet ik geen raad — o wat ben ik begonnen. —

„Kom kind”, zegt de juffrouw, niets vermoedend, „pak den bak is aan.” — en als Truitje met een armenzwenking probeert den rand van den aardappelenbak tegen de uitbulting van haar schuldige schort te drukken, gaat de scheur in 't papier verder en, als zand uit een zandlooper, glijdt op den grond een dun, wit straaltje.

„O, Truitje, Truitje!” De juffrouw ziet het en heeft terstond begrepen. Ze is even onthutst als het doodelijk verschrikte kind.

„Juffrouw, lieve juffrouw”, huilt Truitje in eens, „ik